

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRLENYSZÉK

útján az

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1779-4/2020
Kérelmezett:	2020 DEC 10.
Példány:	1
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	

HIV. SZ.: IV/1779-3/2020.

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

A PAYRICH Ügyvédi Iroda (

által képviselt Kovács József

felneresnek a

alperes ellen jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezménye és egyéb iránt indított perében a Kúria által 2020. június 10. napján meghozott Mfv.X.10.340/2019/8. sorszámú ítélet ellen a

FELPERES, MINT INDÍTVÁNYOZÓ NEVÉBEN

eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 53. § (2) bekezdése alapján előterjesztett módon, az Alkotmánybíróság által IV/1779-3/2020. ügyszámon keltezett, 2020. november 6. napján kézhez vett, az Abtv. 55. § (3) bekezdésében szabályozott hiánypótlási felhívás alapján, a meghatározott határidő megtartásával, annak akként eleget téve, hogy a hiánypótlási felhívás szerinti kiegészítésekkel és módosításokkal egységes szerkezetben az Indítványozó korábban benyújtott alkotmányjogi panaszához fűződő joghatások fenntartása érdekében az alábbi

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ HIÁNPÓTLÁSÁT

terjesztem a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy jelen hiánypótló beadványomban, – eleget téve a hiánypótlási felhívásban kérelmezett egységes szerkezete történő foglalásnak – a hiánypótlásként kifejtett új előadásaimat aláhúzással jelöltem.

Előadom, hogy az alkotmányjogi panasz Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerinti okból történő beadásának az Abtv. 27. § (1) bekezdésében rögzített feltételei fennállnak, hiszen:

- az ügy felpereseként Indítványozó rendelkezik az Abtv. 27. § (2) a) pontja szerinti legitimációval, és
- a jogerős döntések Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sértik [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], valamint
- Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette [Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pont]

I.

HATÁROZOTT KÉRELEM

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, szíveskedjen a Kúria által 2020. június 10. napján meghozott Mfv.X.10.340/2019/8. számú, jogerős ítéletnek az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján az Alaptörvénnyel való összhangját felülvizsgálni, illetve az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja alapján azt, és az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján az azáltal felülvizsgált más bírósági döntéseket, így a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által 2017. június hó 14. napján meghozott 2.M.189/2016/21. számú jogerős ítéletet, továbbá a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság által 2019. július 12. napján meghozott 2.Mf.20.524/2017/71. számú jogerős ítéletet megsemmisíteni, mivel azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének rendelkezéseit és így e bírósági ítéletek alaptörvény-ellenesek.

II.

**AZ ALKOTMÁNYJOGI PANASZ
BEFOGADHATÓSÁGÁNAK MEGALAPOZÁSA**

II.1.

INDÍTVÁNYOZÓI LEGITIMÁCIÓ

Nyilatkozom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy Indítványozó a fenti eljárásban peres fél felperesi oldalon, amely körülmény az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján megalapozza érintettségét.

**II.2.
BETERJESZTHETŐSÉG MEGALAPOZÁSA**

Nyilatkozom arról, hogy jelen alkotmányjogi panaszom megfelel az **Abtv. 27. §** szerinti követelményeknek, hiszen az indítványozó a rendes jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, valamint a Kúria előtti rendkívüli jogorvoslati eljárás lezárult, perújítást pedig nem kezdeményeztem az ügyben.

Az Alkotmánybíróság ügyrendje 32. § (2) bekezdésének a) pontja alapján "az Abtv. 27. §-a alkalmazásában az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást befejező döntésnek minősül és alkotmányjogi panasszal megtámadható, illetve az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal megtámadható a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott olyan döntése is, mely a megtámadott határozatot hatályában fenntartja [...], feltéve, hogy az indítványozó a jogerős döntést az Alkotmánybíróság előtt nem támadta meg, vagy a jogerős döntés ellen benyújtott panasszal az Alkotmánybíróság a Kúria folyamatban lévő eljárására tekintettel utasította vissza."

A Hivatkozott ügyrendi rendelkezés vonatkozásában akként nyilatkozom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság által meghozott 2.Mf.20.524/2017/71. sorszámú jogerős ítéletet Indítványozó korábban nem támadta meg az Alkotmánybíróság előtt, ennélfogva a jelen ügyben a Kúria által meghozott, Mfv.X.10.340/2019/8. számú ítélettel szemben alkotmányjogi panasz benyújtásának helye van.

**II.3.
HATÁRIDŐNEK VALÓ MEGFELELÉS,
AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁSKÖRÉNEK MEGALAPOZÁSA**

Nyilatkozom, hogy az első ízben előterjesztett alkotmányjogi panaszom vonatkozásában a Tisztelt Alkotmánybíróság a IV/1779-3/2020. ügyszámmal ellátott hiánypótlási felhívásban részesített, amely felhívást 2020. november 6. napján vettem át, jelen beadványom tehát ezen körülménynél fogva megfelel az Abtv. 55. § (3) bekezdésében foglalt harminc napos hiánypótlási határidőnek.

Az **Alkotmánybíróság hatáskörét** az Alaptörvény 24. cikke jelöli ki, azon belül is a

- 24. cikk (1) bekezdése,
- 24. cikk (2) bekezdés d) pontja,
- 24. cikk (3) bekezdés b) pontja, valamint
- 24. cikk (9) bekezdése alapján az Abtv. 27. § (1) bekezdése.

II.4.

AZ ABTV. 29. § -A SZERINTI BEFOGADHATÓSÁG ALÁTÁMASZTÁSA

-

**A BÍRÓI DÖNTÉST ÉRDEMBEN BEFOLYÁSOLÓ ALAPTÖRVÉNY-
ELLENESSÉG / ALAPVETŐ ALKOTMÁNYJOGI JELENTŐSÉGŰ KÉRDÉS**

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a fent nevezett eljárással kapcsolatos aggályaimat az eljárások során kelt iratok, ítéletek tartalmát elemezve kívánom az Alkotmánybíróság elé terjeszteni, mindezeket az eljárási hibák fajai szerint pontokba foglalva; mindezek alapján álláspontom szerint az alábbi jogsértések léptek fel.

II.1.

ALAPVETŐ ALKOTMÁNYJOGI JELENTŐSÉGŰ KÉRDÉS

A jelen alkotmányjogi panasz kérdéskörében az alapvető alkotmányjogi kérdés az, hogy

- a polgári peres eljárás során a tisztességes eljárás keretei, a jogorvoslathoz való jog biztosítása és a jogállami kritériumrendszer keretei hogyan érvényesülnek,
- ezen két kritériumrendszer egymásra hogyan hatnak, és
- a bíróságok az eljárásaik alá tartozó ügyekben a mérlegelési tevékenységük során a bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával, bizonyítások nem vagy csak részben való lefolytatásával állapíthatnak-e meg úgy tényállásokat, hogy azzal szemben lehetetlenné teszik a rendes jogorvoslat igénybe vételét.

II.4.2.

A MÁSODFOKÚ ELJÁRÁSBAN HOZOTT ÍTÉLET VONATKOZÁSÁBAN

E pont vonatkozásában elsődlegesen kiemelni kívánom a másodfokú bíróság által hozott ítélet egyes bekezdéseit:

a másodfokú ítélet 4. oldalának közepe

Az alperes is az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes perköltség fizetési kötelezettsége 4.981.544,- Ft-ra való felemelését, s az általa fizetendő kereseti illeték 58.800,- Ft-ra való mérséklését kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes pénzkövetelése 213.902.369,- Ft volt, ebből két jogcímen előterjesztett igény bizonyult részben alaposnak. Az alperes beszámítással, illetve viszontkeresettel érvényesített 26.812.781,- Ft-ot, amit az elsőfokú bíróság maradéktalanul megítélt. Ezen perérték figyelembevételével az ügyvédi munkadíj nettó 4.339.023,- Ft lenne, amely mérséklésének feltételei – a kifejtett ügyvédi munkára és a tárgyalási napok számára tekintettel – nem állnak fent.

a másodfokú ítélet 6. oldalának 2. bekezdése

Tény, az elsőfokú ítélet marasztalásra vonatkozó rendelkezést kizárólag az alperesi viszontkereset tekintetében tartalmaz, az alapján a felperesnek 6.324.697,- Ft-ot kellene megtérítenie. Az ítélet indokolásából azonban egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a felperes javára – havi 850.128,- Ft átlagkereset alapján – 2007. november 24. és 2009. szeptember 16. közötti időszakra megítélhetőnek találta az elmaradt munkabért, ami egyik fél által sem vitatottan 18.787.828,- Ft. A felperes követeléséből – a rMt. 100. § (4) bekezdése alapján – jogszerűnek talált még két havi átlagkeresetnek megfelelő jóvátételt, 1.700.256,- Ft-ot, vagyis összesen 20.488.084,- Ft-ot. Ezt azonban elenyésztette az alperes beszámítási és viszontkereseti igényével, amely összességében 26.812.781,- Ft volt, így határozta meg az alperes javára teljesítendő 6.324.697,- Ft-ot. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Mindebből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság – saját álláspontjához képest – a teljes keresetet, a beszámítási kifogást és a viszontkeresetet kimerítette. Adott esetben nem volt helye annak, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkező részben külön rendelkezzen a felperesnek járó munkabér, illetve két havi átlagkeresetnek megfelelő jóvátételről és a viszontkereseti igényről, mert a felperes javára megítélt összeg a beszámítással elenyészett, és azt erre tekintettel kellett elutasítani, így azt ténylegesen nem kell teljesíteni.

a másodfokú ítélet 7. oldalának 3. bekezdése

A másodfokú eljárásban a jogszabály nem tiltja a bizonyítás felvételét, a PK vélemény pedig – ha annak feltételei fennállnak – a másodfokú bíróság feladatává teszi a megalapozatlanság kiküszöbölését. A felek meghallgatása után három tanú kihallgatása vált szükségessé, illetve egy szakértői véleményt kellett beszerezni. A törvényszék álláspontja szerint – a rendkívül hosszú pertartamra is figyelemmel – ez nem haladja meg a másodfokú eljárás kereteit. Tény, a másodfokú eljárás is hosszabb időt vett igénybe, de ennek oka a szakértői vélemény beszerzésének elhúzódása volt, mert az elkészült szakvéleményt – miután nem felelt meg a kirendelésben foglaltaknak – vissza kellett adni. Az ügyben azonban rendkívül bonyolult, összetett könyvszakértői kérdések vártak megválaszolásra, a könyvszakértői vélemény beszerzése pedig az elsőfokú eljárásban is ugyanannyi időt vett volna igénybe, mint a másodfokú eljárásban.

Előadni kívánom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy amint az a fent idézett bekezdésből kitűnik, a másodfokú bíróság az elhúzódó eljárás kapcsán a megismételt szakértői vizsgálatra hivatkozik, holott maga is elismeri, hogy már az elsőfokú eljárásban esedékessé vált volna a szakértő kirendelése. Azzal, hogy a másodfokú bíróság rendelte ki a szakértőt, kijelenthető, hogy megfosztotta a feleket egy jogorvoslati szinttől;

Idézet a Kúria felé beadott felülvizsgálati kérelemből:

„A II. fokú bíróságnak már csak a saját eljárási elve alapján is vissza kellett volna tennie I. fokra az ügyet, akkor amikor a Felperes kifogásolta, hogy az ítélet olyan szakvélemény alapján született mely szakvélemény nem az ügyben született, meg sem ismerhették a felek a szakvéleményt és a peranyagot is késve (állításunk szerint egyáltalán nem) csatolta a bíróság. Az első fokon szakértőnek elfogadott személynek még csak kérdést sem tehettek fel a felek, mert

időközben megszűnt szakértőként. Ezt az I. fokú hibát az a tény, hogy a II. fok kirendelt egy szakértőt, nem orvosolta, sőt, csak és kizárólag azt eredményezte, hogy egy bírósági fokot elvett a felektől, az egész ügymenet egyfokúvá vált.”

Ezen támadott eljárási hibát a Kúria nem orvosolta, márpedig ezzel alapvető jogai sérültek Felperesnek, hiszen az ítélet az Ő kárára született.

Fent előadottak alapján tehát az első fokon eljáró bíróság megsértette a régi Pp. 206. § (1) bekezdését, míg másodfokon eljáró bíróság megsértette a régi Pp. 252. § (2) és (3) bekezdését, illetőleg a régi Pp. 253.§ (1), (2) bekezdését, ezáltal sértve az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését, így közvetve az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését.

II.4.3

A KÚRIA ÍTÉLETÉNEK VONATKOZÁSÁBAN

E pont vonatkozásában a Kúria által hozott ítéletben szereplő bekezdéseken át kívánom bemutatni a Tisztelt Alkotmánybíróság számára a Felperest ért jogsértéseket:

„[3] A felperes expat besorolású volt, így átalány jelleggel jogosult volt a negyedéves repülőjegytérítésre. Az alperes a 2007. IV. negyedévi repülőjegy megváltást a felperesnek nem fizette ki, az alperes a hasonló besorolású munkavállalóknak 2007. IV. negyedévében 24.501,- eurót fizetett, ami 250,- Ft/Euró árfolyam figyelembevételével nettó 6.125.250,- forint térítést jelent.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy míg a még orosz külszolgálatban dolgozó munkavállalók részére a 2007. év IV. negyedéves „repülőjegytérítésére” 14.244.767,- Ft-ot számfejtett az Alperes, addig ezen a címen a Kúria Felperes részére 6.125.250 Ft-t ítelt meg, ami sérti az egyenlő elbánás elvét. A másodfokú bíróság a Felperes egyetlen egy bizonyítási indítványát sem fogadta el, s nem értékelte azokat a bizonyítási indítványokat sem, amivel a Felperes igazolta, hogy 2009. év szeptember 16.-áig Oroszországban dolgozott volna.

Helyette egy szöveggörnyezetéből kiragadott mondattal indokolta döntését, ami nem fedti a valóságot; jelen per részítéletében maga a Kúriai ítélet hivatkozik arra Alperes vonatkozásában, hogy az nem számít, hogy az Alperes a Felperes alkalmazása idején, vagy a per kezdeti szakaszában milyen nyilatkozott tett.

Álláspontom szerint sérült tehát Felperes Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített alapjog, amikor a Kúria más mércével mérte a Felperes és más mércével az Alperes szóbeli nyilatkozatait, de újból megjegyezném, hogy az ítéletben citált Felperesi nyilatkozat a szöveggörnyezetében más értelmű, mint az ahogy az ítélet szerint értelmezhető. A Felperesnek jogerősen megítélve 2009. szeptember 16.-áig fennálló „expat” szerződése volt, amit semmilyen szóbeli nyilatkozat nem ír felül.

„[5] Ezt követően a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában folytatta a pert, és az I.M.902/2007/84. számú részítéletével a felperes (akkor még I. rendű felperes) részére 34.283.692,- forint végkielégítés, valamint 6.856.838,- forint felmentési időre járó átlagkeret megfizetésére kötelezte az alperest.”

Az I.M.902/200784. számú részítélet a Felperesnek a hatályos törvények szerint járó 34.283.692 Ft végkielégítés és 6.856.838 Ft felmentési időre járó átlagkeresett helyett végkielégítésre 5.409.880 Ft-ot, míg felmentési időre 793.453 Ft-ot ítélt meg. Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy Felpere 13 éve pereskedik követelésének megítélése iránt, s ebből kifolyólag az eljárás során keletkezett iratanyag is tetemes mennyiségűre duzzadt; mindazonáltal a tisztességes eljáráshoz alapvetően hozzátartozik, hogy a fellebbviteli fórum a korábbiakban rögzített tényállást a felderített információk, jogerős határozatok tartalma szerint határozza meg; mivel a Kúria ítélete a fent előadottak alapján a tényállást pontatlanul rögzítette, így sérült Felperes Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében illetőleg ugyanazon cikk (7) bekezdésében rögzített jogait, hiszen ezáltal az eljárás tisztességessége, illetőleg a fellebbezés hatékonysága is megkérdőjelezhetővé vált.

„[7] Az irányadó tényállás szerint a felperes 2005-2007 években, évenként több mint 183 napot tartózkodott Oroszországban, így ott kellett személyi jövedelem adót fizetnie.”

Ezen bekezdés kapcsán az előző bekezdésben foglalt érvelésem, hiszen a tényállás ezen pontja sem felel meg a valóságnak; Felperesnek ugyanis a korábbiakban megállapítottak szerint mint Oroszországban, mint Magyarországon is volt adófizetési kötelezettsége.

„[19] E körben a másodfokú bíróság a szakértői véleményt aggálytalannak fogadta el, mely szerint e juttatások kifizetésekor nem kellett volna adó és járulékot felszámítani, tehát a felperes nem kérheti a mobilitási prémium és a nehéz körülmények miatti juttatás után adó – járulék felszámítását.”

Jelen esetben egyértelműen kijelenthető, hogy munkabérről kell beszélnünk; mivel a többi munkavállaló ezeket az összegeket bruttó összegben kapta, így ismételten csak sérült az egyenlő bánásmód elve. Többek között ezen II. fokú döntés is azok közé az esetek közé sorolható, melyek során ellentétes indoklást fogalmaz meg, mint az I. fokú ítélet. Ebben az esetben is arról van szó, hogy az I. fokhoz képest született ítéletől indoklás alapján ítélet a II. fok, s így már Felperesnek nem volt lehetősége fellebbezni, így elvesztett egy jogorvoslati fokot, amit a Kúria nem orvosolt, így sérült a Felperes tisztességes eljáráshoz és hatékony jogorvoslathoz való joga az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében illetőleg ugyanazon cikk (7) bekezdésében rögzítettek alapján.

„[27] Mindemellett tény, miszerint az orosz adó fedezetéül szolgáló összegeket az Alcoa Treasuri átutalta, amely cég az alperes munkáltató érdekkörében intézkedett.”

Vitatom a kúria azon állítását, miszerint a fent kifejtett bekezdésben foglaltak tényként kezelendők volnának, mivel semmiféle bizonyítékot erre vonatkozóan az Alperes nem

terjesztett elő, míg a Felperesek bizonyították, hogy az ominózus összegek az orosz munkabérük azon része voltak, melyet az orosz munkavállaló utalt a Felperesi bankszámlára. Azt is bizonyította Felperes, hogy az orosz munkáltató csak annyit utalt a számfejtett orosz munkabéréből, ami a bankszámláján megjelent, a fennmaradó összeget öt bankon keresztül utalgatva kimentette az a cégcsoport amelyhez Alperes is tartozik. Ezen cáfolt állítás tényként kezelés szintén megalapozza az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog megsértését.

„[30] 21-22. A felperes kártérítésként érvényesítette a 2008 – 2009. évben megkereshető jövedelme adó visszatérítés útján megszerezhető részét. Nem igazolható azonban, hogy a felperes 2008-ban, illetve 2009-ben is folytathatta volna az oroszországi munkavégzést, így a irányadó magyar jogszabályok szerint kellett volna adóznia, a személyi jövedelemadót a saját jövedelméből kellett volna megfizetnie, ezt az alperesre nem háríthatta volna át, s nem lett volna olyan jövedelme, ami után a magyar – orosz kettős adózás elkerülésére vonatkozó Egyezményre tekintettel az adót vissza igényelhetette volna, így a felperes az elsőfokú bíróság által 2008 és 2009 évekre megítélt átlagkereset adóhányadát se igényelheti kártérítésként.”

Bizonyítási teher kiosztása. Felperesnek érvényes munkaszerződése volt, az orosz külszolgálatra, ami már jogerősen 2009. szeptember 16-áig tartott. Amikor ez az ítélet megszületett az Alperes nem vitatta, sőt kifejezetten hangsúlyozta, hogy eddig az időpontig a Felperes az Oroszországban dolgozhatott volna. Az Alperes a Felperes munkaszerződésének a módosítását nem kezdeményezte, hanem immáron jogerősen azt törvénytelen módon megszüntette. Felperes az F1/1 sz. melléklet szerinti írásos Megállapodás és az évek alatt szóbeli megállapodások szerinti kialakított jövedelmekért (adóköteles napidíj, és Jutalom2 un. „repülőmegváltás”) dolgozott 2009. szeptember 16.-áig Oroszországban, ami ítélt dolgát a II fok elvette a Kúria helybenhagyta.

„[34] A másodfokú bíróság részletesen vizsgálta a hivatkozott Megállapodás rendelkezéseit és arra a jogkövetkeztetésre jutott, miszerint egyetlen adat sem igazolja, hogy a szerződéskötéskor a felperes elé tárták az Alcoa tartós kiküldetésben lévő dolgozóira vonatkozó brosúrát és az alperes adókiegyenlítésre vonatkozó szabályait, s a szerződés aláírása előtt tájékoztatták annak tartalmáról, így az nem vált a szerződésük részévé. A peres felek által 2004-ben kötött szerződés – a fenti értelmezés alapján – a munkáltatóra ró egyoldalú kötelezettséget az orosz adó megfizetése tekintetében, így a felek között az adókiegyenlítési eljárás nem alkalmazható.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy az ezen vizsgálat kapcsán született NAV KAIG határozat szerint 2011-2012 évben, amikor vizsgáldták az Alperesnél, akkor Alperes úgy nyilatkozott, hogy nincs is ilyen szabályzata. Az Alperes jelen perben viszont csatolt szabályzatokat. A II. fokú bíróság megállapította, hogy az Alperesnek kell az orosz adót megfizetni és hogy az adókiegyenlítési eljárás nem alkalmazható. Ettől eltérően a Kúria ítéletében ismételen nem ezen tényekre alapozott, hanem attól ellentétes álláspontot alapul véve hozta meg döntését, újfent megsértve a az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz való jogot.

„[64] A felperes minden alapot nélkülözően hivatkozott az iratismertetés szabályainak megsértésére. A felvett jegyzőkönyvekből kitűnően a tanács elnöke azokon a folytatólagos tárgyalásokon, amikor az eljáró tanács összetétele változott, minden esetben a Pp. 144. §-ában előírtak szerint ismertette a peres eljárás iratait [2016. december 06-án felvett 2.M.189/2016/6. sorszámú jegyzőkönyv 1 oldal (3) bekezdés, 2017. február 16-án felvett 12. sorszámú jegyzőkönyv 1 oldal (3) bekezdés, 2017. április 6-án felvett 18-as sorszámú jegyzőkönyv 1 oldal (3) bekezdés, 2017. május 30-án felvett 20-as sorszámú jegyzőkönyv 1 oldal (3) bekezdés].”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy Fizikai képtelenség az egy folyóméter közeli mennyiségű iratok ismertetése annyi idő alatt, mint amennyi időt az I. fokú bíróság erre szánt, s ebből kifolyólag mind a nevezett fórum az iratismertetés mellőzésével, mind a Kúria az igazságnak nem megfelelő tényállás rögzítésével megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogot.

„[66] Adott esetben az igazságügyi könyvszakértői vélemény (53 oldal) beszerzésével, a tényállás kiegészítésével az elsőfokú bíróság hibája orvosolható volt. A per érdemi elbírálását ezzel a másodfokú bíróság nem helyezte új jogi alapokra, melyet a felperes tévesen panaszolt.”

Előadni kívánom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy a szóban forgó két szakvélemény merőben, alapjaiban más érvelésen alapult. Az I. fokú eljárásban becsatolt hivatkozott szakvélemény ugyan azon NAV KAIG határozat alapján készült, csak míg az I. fokon a határozatból 1,5 oldal állt a szakértő rendelkezésére, addig a II. fokú eljárásban ugyan ezen határozat 55 oldalából már 24 oldal. Itt Felperes panasza arra irányult, hogy elvettek egy jogorvoslati fokot tőle, mivel a II. fokú eljárásban született szakvéleményt, amit I. fokú eljárásban (sőt már a részítélet meghozatala előtt) el kellett volna készíteni, és az alapján ítéletet hozni, az csak II. fokú eljárásban készült el. A II. fokú eljárásban készült szakértői véleménnyel szemben számos kritikát fogalmazott meg Felperes, de a hibás szakvéleményen alapuló döntéssel szemben jogorvoslati lehetősége a Felperesnek már nem volt. Ezen II. fokú bíróság döntése helybenhagyásával a Kúria akceptálta a jogorvoslat elvonását, megsértve ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

„[71] A Kúria álláspontja szerint sem merült fel olyan akadály, menthető ok, melyre a felperes megalapozottan hivatkozhatott. Ezért az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül mellőzték a Mt. 11. § (3) bekezdésének alkalmazását, az elévülés nyugvására vonatkozó felperesi álláspontot.”

A Felperesek a bírói felhívásnak megfelelően jártak el akkor, amikor a keresetpontosítással a bíróság által szabott feltételeknek megfelelően jártak el. **A bíróság arra utasította a Felperest, hogy az Alperes adatszolgáltatását követően pontosítsa a keresetlevelét.** Az Alperest többször felhívta, és kétszer pénzbüntetéssel sújtotta a bíróság az elkésett teljesítés miatt. A kereseti kérelemre jogerős részítélet született, mely a kereseti kérelem elkésettségét teszi szóvá: pedig az elkésettséget a felhívások alapján a bíróság és az Alperes együttesen okozták.

„[78] A Kúria jogi álláspontja szerint az eljáró bíróságok mérlegelése nem jogszabálysértő, nem merült fel olyan további tény, körülmény, melynek mérlegelése elmaradt, ezért a Kúria a bíróságok mérlegelésének felülmérlegelésére jogszabályi lehetőséget nem talált.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a Kúria az igazságnak nem megfelelő tényállás rögzítésével megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogot, hiszen egyetlen egy Felperesi bizonyítékot sem mérlegeltek a bíróságok, a döntések minden esetben a bizonyítékok nélküli Alperesi érvelésen alapultak.

„[80] A Kúria egyetértett a jogerős ítélet indokolásában foglaltakkal, mely szerint ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, miszerint a felperes 2008. és 2009. években is folytathatta volna az oroszországi munkavégzést, annak mértéke, napjainak száma és az alapján az, hogy melyik országban kellett volna a felperesnek a jövedelme után adóznia végképp nem igazolható, ezért az sem állapítható meg, hogy a felperest kár érte. A kifizetés hiányában a felperesnek egyelőre adófizetési kötelezettsége még nem keletkezett, egymagában a személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség pedig nem minősülhet kárnak, annak leendő mértéke pedig az irányadó jogszabályok változása folytán kedvezőbb 2020. évben, mint 2008-2009. években.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy ezen tény rögzítésével a Kúria szemet huny azon keletkezett iratok felett, hogy mire is alapozta a II. fokú bíróság azt, hogy csak 2007 december 31-éig dolgozhatott volna Felperes Oroszországban. **Maga a II. fokú bíróság is az orosz munkaszerződés végéig, azaz 2008. július 13. napjáig találta bizonyítottnak a Felperesi orosz munkavégzést;** az azutáni továbbfoglalkoztatást kellett Felperesnek bizonyítani. Az igazoló bizonyítékokat a II. fokú bíróság nem értékelte, a bizonyítási indítványinkat nem vette figyelembe, és ezzel a tisztességes eljárás sérült.

Felperesnek 2007-ben – jogerős ítéletbe foglaltan – 183 nap Oroszországi tartózkodása volt, így jövedelmének nagy része Oroszországban adóköteles, és a NAV KAIG határozat alapján járulékköteles. Így a megítélt végkielégítés, felmentési időre járó munkabér, 2007 november 24-december 31 közöttire megítélt munkabér adójának és járulékainak 2020 évi befizetése Felperesnek kárként jelentkezik. Ezen kár ügyében a Kúria joggyakorlat elemző csoportja állásfoglalása szerint 2016 óta a Kúriának ítéletet kellett volna hoznia.

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a Kúria a valóságnak nem megfelelő tényállás rögzítésével jelen rögzítette bekezdésében ismételten megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogot.

„[92] Az irányadó tényállás szerint a felperes 2005. – 2007. években több mint 183 napot tartózkodott Oroszországban.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy jelen pontot azért emelem ki, hiszen ez is alátámasztja az előző, 80. bekezdés kapcsán előadottakat, megerősítve azon érvelésem, hogy a Kúria ítéletében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes

eljáráshoz való jogot sértve következetlenül, önellentmondó tényállításokba bocsátkozik, s ezek alapján hozza meg döntését is.

II.4.4 **ÖSSZEGZÉS**

A fent előadottak, és az ügy iratainak tanulmányozása alapján tehát jól kiolvasható, hogy az érintett ügyben lefolytatott I. fokú eljárás nem szolgált mást, mint mihamarabb lerendezve az ügyet a Felpereseket eltántorítsák, mint ahogy a perben II. rendű Felperesként említett [REDACTED] ez sikerült is. A bíróság a tényállást nem tárta fel kellőképp, ennek okán a II. fok folytatta le a bizonyítást, holott minden érv mellett szólt, hogy az I. fokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítsa; ehelyett nagyfokú bizonyítást saját fórumán rendelte el, elzárva ezzel Felperes jogorvoslati lehetőségét attól, hogy teljes értékűen élhessen jogorvoslathoz való jogával; ennek hozadéka volt továbbá, hogy mind a II. fok, mind a Kúria egymástól merőben eltérő tényállásokat állított fel az I. fokú bírósághoz képest, devalválva lényeges kérdéseket, semmibe véve Felperesi kérelmeket, illetőleg bizonyítási indítványokat. A 13 éve megindult eljárás számtalan tanács előtti lefolytatása teret engedett továbbá annak, hogy, szubjektív értékítéletek, és eltérő értelmezések tényekként kerüljenek rögzítésre, s ilyen körülmények között Felperes nem élhetett megfelelőképp jogai érvényesítésével.

Mindezek alapján álláspontom szerint jelen érintett eljárásban súlyos mértékben, több rendben sérült Felperes tisztességes eljáráshoz, illetőleg hatékony jogorvoslat igénybe vételéhez való joga, melyek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében deklarált alapjogok.

II.5. **A NYILVÁNOS ADATKEZELÉSRE ÉS NYILVÁNOSSÁGRA HOZATAL** **VONATKOZÁSÁBAN**

Nyilatkozom, hogy Indítványozó **hozzájárul** adatai (neve) nyilvános kezeléséhez, illetve az indítvány nyilvánosságra hozatalához.

III.

SÉRÜLT ALAPTÖRVÉNYI RENDELKEZÉSEK

III.1. **A KÖZVETLENÜL SÉRÜLT ALAPTÖRVÉNYI RENDELKEZÉSEK**

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

XXVIII. cikk

„(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

III.2.

HIVATKOZOTT TOVÁBBI ALAPTÖRVÉNYI RENDELKEZÉSEK

24. cikk

(1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve.

(2) Az Alkotmánybíróság

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

(3) Az Alkotmánybíróság

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

(9) Az Alkotmánybíróság hatáskörének, szervezetének, működésének részletes szabályait sarkalatos törvény határozza meg.

III.3.

HIVATKOZOTT ABTV.-I RENDELKEZÉSEK

27. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

27. § (2) Jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet,

a) aki (amely) a bíróság eljárásában fél volt.

30. § (1) Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.

54. § (1) Az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, az indítványozó az alkotmánybírósági eljárás során felmerült költségeit maga viseli.

IV.

A KÚRIA ÁLTAL MEGÁLLAPÍTOTT TÉNYÁLLÁS

„A felperes 1997. májustól állt munkaviszonyban az alperesnél, majd 2004 augusztusától az Alcoa oroszországi gyárában dolgozott kiküldetésben. A peres felek 2004. szeptember 7-én kötöttek megállapodást (a továbbiakban: Megállapodás) az oroszországi munkavégzésre. Ez alapján a felperes éves alapbére 5.850.000,- forint volt, megillette a 13. havi juttatás, valamint a Kollektív Szerződés által szabályozott és biztosított egyéb juttatások, amelyek kifizetésére forintban tarthatott igényt. Az alperes a felperesnek biztosított még ún. teljesítmény és ösztönzési juttatást, valamint a felperest megillette a mobilitási prémium, ami az alapbér 5%-a volt és az eltérő munkakörülmények elismeréseként az alapbére 15%-a. E két juttatás a felperest adómentesen illette meg. A felperesnek a vállalati szabályzatnak megfelelően az oroszországi kint tartózkodás idején szállás és utazási költségtérítés is járt.

Az alperes a felperes és a kiküldetésben dolgozó többi munkavállaló részére 2005 novemberéig charter járatokkal biztosította a hétvégi haza és visszautazást. Ezt követően a hétvégi hazautazási költséget a [REDACTED] légitársaság tarifái alapján állapította meg és a repülőjegy árát bruttósitva, a munkabérrel együtt utalta át a felperesnek. A bérjegyzéken a kifizetést „jutalom II. bérkiegészítés külföldi munkavégzésre” jogcímen tüntette fel. A munkavállalóknak nem kellett elszámolniuk a repülőjegy költséggel, amennyiben nem utaztak haza hétvégére, az összeg a kint tartózkodásuk költségeit fedezte. A repülőjegy költségtérítés fel nem használt részével saját maguk rendelkeztek, azt megtakaríthatták.

A felperes expat besorolású volt, így átalány jelleggel jogosult volt a negyedéves repülőjegytérítésre. Az alperes a 2007. IV. negyedévi repülőjegy megváltást a felperesnek nem fizette ki, az alperes a hasonló besorolású munkavállalóknak 2007. IV. negyedévében 24.501,- eurót fizetett, ami 250,- Ft/Euró árfolyam figyelembevételével nettó 6.125.250,- forint térítést jelent.

Az alperes a felperes munkaviszonyát 2007. november 23-án kelt rendkívüli felmondással megszüntette.

A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság I.M.902/2007/12. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért a felperes munkaviszonya a közbenső ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. A Fejér Megyei Bíróság 2009. szeptember 16-án jogerős 3.Mf.20.675/2009/6. számú közbenső ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét helybenhagyta. Ezt követően a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában folytatta a pert, és az I.M.902/2007/84. számú részítéletével a felperes (akkor még I. rendű felperes) részére 34.283.692,- forint végkielégítés, valamint 6.856.838,- forint felmentési időre járó átlagkeret megfizetésére kötelezte az alperest. A felperes fellebbezése folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék a 3.Mf.21.723/2013/20. számú részítéletével az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyta. A jogerős részítélettel szemben a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a Kúria az Mfv.I.10.638/2017/5. számú részítéletével a Székesfehérvári Törvényszék részítéletét hatályában fenntartotta.

A Kúria részítéletében foglaltak szerint az átlagkereset számítása alapjául az alapbér, a mobilitási és nehéz körülmények címén járó juttatás bruttó összege, az átlagkeresetkiegészítés, prémium, negyedéves prémium, 13 havi és karácsonyi juttatás szolgált. Figyelmen kívül kell azonban hagyni a repülőjegy-térítést és az adóköteles napidíj összegét. A Kúria hangsúlyozta, miszerint ahhoz, hogy a költségtérítésre adott juttatásokat munkabérnek lehessen tekinteni az szükséges, hogy a kapott juttatás meghaladja az átlagos és szokásos kiadásokat. A repülőjegy-térítés összege azonban megfelelt a havi négyszeri haza és vissza utazás költségének, ezért az nem képezhetette az átlagkereset-számítás alapját. Mindezek alapján a felperes havi átlagkeresete 850.128,- forint volt és az eljáró bíróságok részítéleteikben ezen összeg figyelembevételével állapították meg a felperesnek járó végkielégítés és felmentési időre járó bér összegét.

Az irányadó tényállás szerint a felperes 2005-2007 években, évenként több mint 183 napot tartózkodott Oroszországban, így ott kellett személyi jövedelem adót fizetnie. A felek között 2004. szeptember 7-én oroszországi munkavégzésre kötött megállapodás speciális rendelkezéseket tartalmaz az adóra, amely szerint az alperes a feltételezett magyar adót a felperes éves béréből levonja, amit akkor kellett volna fizetnie, ha folyamatosan a magyarországi munkavégzési helyen dolgozott volna. Az alperes vállalta, hogy a felperes bérével kapcsolatos Oroszországban felmerülő adókat is fizeti, de az Oroszországban visszatérítendő adóra ő lesz jogosult. Ha ezt az összeget az adóhatóság nem közvetlenül az alperesnek fizeti ki, akkor azt a felperesnek kell a munkáltató javára megtérítenie.

Az alperes a felperest érintő 2007. évi jövedelem összesítő lapot önellenőrzés keretében módosította. Az eredeti nyilvántartás szerint 2007-ben a felperes 33.155.472,- forint jövedelem után 11.655.473,- forint személyi jövedelemadó előleget és 1.090.214,- forint különadó előleget teljesített. Az alperes az összesítő lapot úgy módosította, hogy a munkaviszonyból származó jövedelmet 2.877.578,- forintban, az adóterhet nem viselő járandóságot 30.277.890,- forintban jelölte meg azzal, hogy a levont adóelőleg összege 1.035.928,- forint. A felperes ezt vitatta, ezért az adóhatóság 2747617925. számú határozatával megállapította, hogy a felperes 2007-ben – a munkaviszonya november 23-ai megszűnéséig – 181 napot tartózkodott Oroszországban, és a 2007 évre számfejtett 33.155.472,- forint összes jövedelme 2007. november 23-ig

Magyarországon adóköteles. Mindezek alapján 2007 adóévre 11.629.970,- forint személyi jövedelemadó előleget és 1.076.265,- forint különadó előleget állapított meg.

Az alperes az adóhatározatot keresettel támadta, amely perben a felperes beavatkozóként vett részt. A Fővárosi Bíróság 2.K.31.079/2010/9. számú határozatával a keresetet elutasította. A bíróság határozata indokolásában kiemelte, hogy a perben annak volt jelentősége, hogy a munkáltató még a közigazgatási eljárás során sem hozta a munkavállalót olyan helyzetbe, hogy a 2007. évi adóbevallását el tudja készíteni. Utalt a közigazgatási ügyben eljáró bíróság arra, hogy a felek között az elszámolás még nem történt meg, de nem ennek tulajdonított jelentőséget, mert álláspontja szerint az bírt relevanciával, hogy a munkaviszony megszűnésekor a munkavállaló oroszországi munkavégzése még nem érte el a 183 napot.

A bíróság az előbbi döntését 2010. szeptember 1-jén hozta meg. Az e napon tartott tárgyaláson a felperes – aki ugyanazon jogi képviselővel járt el, mint a tárgyi perben – úgy nyilatkozott, hogy beavatkozóként a jogszabály alapján áfával növelten kéri a perköltsége megállapítását. A felperes a közigazgatási ügyben eljáró bíróságnak nem mutatta be azt a számlát, amelyet jogi képviselője 2010. április 30-án állított ki 1.062.000,- forint ügyvédi munkadíj megtérítésére.

A felperes a 2005 adóévre a 2006. május 22-én benyújtott bevallásában 1.812.812,- forint visszaigényelhető adót vallott be, azt az adóhatóság 2006. június 20-án kiutalta. A 2006 adóévre bevallott jövedelem után 15.829.262,- forint volt a visszaigényelt adó, ami 2007. június 21-én került kiutalásra részére. A felperes a 2007 adóévre 2010. február 3-án nyújtotta be az adóbevallását, abban 10.594.042,- forint személyi jövedelemadót és 941.162,- forint különadót igényelt vissza, a személyi jövedelemadót 2010. június 6-án, a különadót 2010. március 4-én utalták a részére vissza.”

V.

AZ ALAPTÖRVÉNY MEGSÉRTETT RENDELKEZÉSEINEK PONTOS MEGJELÖLÉSE

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy jelen Alkotmányjogi panasszal támadott döntések a fent előadottak alapján az alábbi alapjogokat sértik.

V.1.

ALAPTÖRVÉNY XXVIII. CIKK (1) BEKEZDÉS

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy Indítványozó jelen alkotmányjogi panaszban kifogásolt peres eljárása tekintetében az Alaptörvény e pontban hivatkozott, a tisztességes eljárásra vonatkozó rendelkezését több okból látom megsértettnek.

Elsősorban kifogásolom a másodfokon eljáró bíróság azon eljárását, miszerint az – az egyébként is kifogásolható módon másodfokon lefolytatott bizonyítási eljárás során – Indítványozó által előterjesztett valamennyi bizonyítási indítványt elutasította. Ezzel kapcsolatosan az alábbiakban hivatkozni kívánok a **3373/2019. (XII. 19.) AB Határozatban** feltüntetett állásfoglalásra.

„Az Alkotmánybíróság arra is utal, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) szerint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jogba tartozik a személyek alapjogi védelménél a felek közötti **„méltányos egyensúly” fenntartása, amely megköveteli, hogy mindegyik félnek elfogadható lehetőséget kell biztosítani ügye előadására, és bizonyítékainak bemutatására, olyan feltételek mellett, amelyek nem hozzák az egyik felet érdemben hátrányosabb helyzetbe a másikhoz képest** {Dombo Beheer B.V. kontra Hollandia, 1993. október 27., 14448/88, Indokolás [33]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a **felek egyensúlyi helyzete a fegyverek egyenlőségében, mint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog egyik részjogosítványában mutatkozik meg** {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]; 36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]}.”

Ezen hivatkozásban foglaltakkal összeegyeztethetetlennek tartom azt a tényt, miszerint a bíróságok az Indítványozó által előterjesztett bizonyítási indítványokat rendre figyelmen kívül hagyták az ügy tényállásának tisztázása körében. Ugyan a Pp. 263. § (1) bekezdése alapján a bíróság széleskörű szabadságot élvez a bizonyítási eljárás körében, azonban álláspontom szerint az, hogy minden felperesi bizonyítási indítványt alkalmatlannak talál a tényállás megállapítása körében, felveti a fegyverek egyenlőségének, és ezáltal a tisztességes eljárás alapjogának megsértését, mivel ezáltal Indítványozó gyakorlatilag csak szemlélni képes a peres eljárásának folyását, abba aktívan beavatkozni azonban nem áll módjában.

Másodsorban fel kívánom hívni a Tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét arra, hogy Indítványozó peres eljárása 2007 év december hónaptól 2020. augusztus hónapig tartott összességében tehát csaknem 13 évig tartott. E tekintetben kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, szíveskedjen megállapítani az eljáró bíróságok ítéletének alaptörvényellenességét arra való tekintettel, hogy azok megsértik Indítványozónak az ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jogát.

A kifejtettekkel kapcsolatban hivatkozni kívánok a **3331/2020. (VIII. 5.) AB határozatban** foglaltakra.

„Az Alaptörvény a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzíti az ésszerű határidőn belüli elbírálás követelményét is. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódó határozataiban megállapította, hogy az **ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jog a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog egyik részjogosítványa, következésképpen e jog sérelmére alkotmányjogi panasz alapítható.**”

Ezzel szemben azonban az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy

„az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre arra, hogy egy adott bírósági eljárás elhúzódásából eredő következményeket enyhítse vagy orvosolja. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-a szerinti panasz esetén csupán az indítványban támadott bírósági ítélet megsemmisítése felől rendelkezhet (amennyiben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben támadott ítéleteket megsemmisítené, a bírósági eljárás újra a kezdetét venné, tehát a per csak tovább húzódná).” {3046/2019. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [66]} Az indítványozó az eljárás elhúzódásából származó igényét ennek következtében csak egyéb jogi úton – elsősorban polgári perben – tudja érvényesíteni.”.

Ez utóbbi hivatkozás vonatkozásában kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen – korábbi állásfoglalásától függetlenül – a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező peres eljárásban alkalmazni kasszációs jogkörét, tekintettel különösen azon tényre, hogy a jelen per Indítványozónak nem kizárólagosan az ésszerű határidőn belül történő elbíráláshoz való jogát sérti, hanem azon kívül – álláspontom szerint – az Alaptörvénybe ütközése kiterjed a fent már említett fegyverek egyenlőségének, mint a tisztességes eljáráshoz való alapjog részjogosítványának megsértésére, valamint az alább, V.2. pontban kifejtett jogorvoslati jog elvonására is.

V.2.

ALAPTÖRVÉNY XXVIII. CIKK (7) BEKEZDÉS

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy a másodfokú bíróság az ítéletét olyan bizonyítékra alapozta, amelynek elsőfokon történő lefolytatására nem került sor. Habár a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontjában foglaltak alapján erre a másodfokú bíróságnak lehetősége van, álláspontom szerint a jelen eljárásban ez mégis elkerülhetetlenül Indítványozó fellebbezési jogának elvonását okozta. A bizonyíték ekképpen történő felvétele alapján ugyanis Indítványozónak már nem állt módjában rendes jogorvoslati jogának érvényesítése, s ezáltal esetében az eljárás e tekintetben lényegében egyfokúvá vált.

E körben hivatkozni kívánok a Tisztelt Alkotmánybíróságnak a **3373/2019. (XII. 19.) AB határozatban** megfogalmazott, jogorvoslati jogra vonatkozó állásfoglalására.

„A jogorvoslathoz való jog tartalmát a következőképpen foglalta össze az Alkotmánybíróság: az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alanyi jogot keletkeztet a jogorvoslat igénybevételére mindenki számára, aki a döntés folytán jogát vagy jogos érdekét sértve érzi. Hangsúlyozandó, hogy “[a]z Alkotmánybíróság gyakorlata következetes a tekintetben, hogy a jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslati eszközök igénybevételét foglalja magában {9/2013. (III. 6.) AB határozat, Indokolás [28].

20/2015. (VI. 16.) AB határozat, Indokolás [16]}” {3226/2019. (X. 11.) AB végzés, Indokolás [20]}.”.

„A jogorvoslathoz való jogból azonban számos követelményt kibontott az Alkotmánybíróság. **“A jogorvoslat egyik elemeként az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítását rögzítette {35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}.”**”

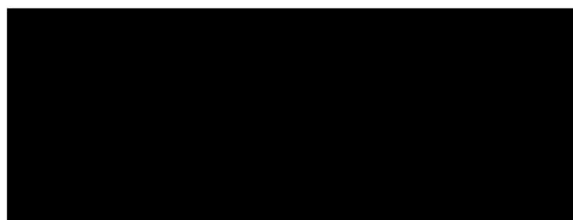
Előadni kívánom azon álláspontom, miszerint a fent idézett Alkotmánybírósági állásfoglalások értelmében Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogorvoslati jogra vonatkozó alapjoga sérelmet szenvedett a tekintetben, hogy a másodfokú bíróság által hozott jogerős ítélettel szemben – amelyben új elemként szerepelt a felvett szakvélemény – már nem állt módjában rendes jogorvoslati eszköz igénybevétele, s ezáltal a bíróságok megsértették Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való alapjogát.

VI. ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 54. § (1) bekezdése alapján illetékmentes, így pertárgyértéket nem kell megjelölni.

Az Alkotmánybíróság előtti eljárásra felhatalmazó ügyvédi meghatalmazásomat csatolom a jelen ügghöz.

Budapest, 2020. december 07.

Kovács József
indítványozó
képviselésében eljárva
dr. Payrich András
ügyvéd